

Erről tanúskodik a már véglegesen kozmaillatú konyhám, ezt bizonyítják vizes főzelékeim, és csirizszerű leveseim. Na meg a környék kutyusai, kik messzire kerülnek a házam elé kitett, és nekik ajánlott égett húsaik.

Talán mentségemre szolgál az a tény, hogy a konyhakultúrának sajátmagam tanítója voltam még Kanadába érkezésünk idején.

Otthon Magyarországon nem nagyon tudtam főzni, mert megtette azt Anyukám, meg Nagymamám, de új életem hajnalán bele kellett kontárkodjak a gasztronómia művészetének csodáiba. Mert hát az ifjú férjem éhes volt, várta is nagyon a jó falatokat, mivel a Mama, -az Anyósom, - csodálatosan tudott főzni (fentemlített férjem emlegetései szerint) és ahhoz volt szokva.

Gondolom ezért volt, hogy a szemek majd kiestek, úgy kidüllesztette őket, mikor először nagy jókedvvel belekanalozott a frissen készített kaporos és fokhagymás salátafőzelékembe, amire még szalonnát is sütöttem.

Nem az én hibám volt, hogy nem tudtam még sem beszélni, sem olvasni angolul, ezért történt hogy az élelmiszer üzletben vásárolt tejszínhabot tejfelnek véltem, s azzal öntöttem fel a szintén fentemlített főzeléket. Igaz, hogy a szalonna is megégett egy kicsit, de, - gondolván, - kicsire nem adunk, felszolgáltam körítésnek. Itt meg kell jegyezzem, hogy mindent meg lehet szokni, mert elég soká tartott, míg rájöttem, hogy a tejszínhab nem tejfel, és mire felcseréltem, szinte hiányzott a bablevesből.

Úgy vélem szerencsém volt, hogy Kanadában éltem, mert mikor magyar barátaink ebédre lettek hívva hozzánk, igen könnyű volt a mentegétdzés:

"Tudjátok, mások az itteni ízek..."

Egyet viszont soha nem fogok megérteni. Azt, hogy,-például,- én előveszek egy ételreceptet, pontosan betartom annak utasításait, előmelegitem a sütőt, ahogy az szükséges, figyelem és időzitem a sütést, mégis egy siralmasan szappanosnak mondott, iztelen sütemény kerül ki a kezem alól, míg barátnőim, avagy családom női tagállománya csodálatos ízű, habos, pillékönnyű süteményeket tudnak készíteni ugyanazon receptekből.

Úgy gondolom, hogy el vagyok varázsolva. Lehet, hogy az én keresztelőmből is kimaradt az egyik boszorkány, aki aztán titokban odasomfordált az ünneplésre, s mikor bekukucskált a bölcsőmbé, rájött, hogy én nem Csipkerózsikának nézek ki, s hogy belőlem nem lesz soha hercegkisasszony, hanem inkább szakácsné, hát rámszórta az átkot, hogy sohase tudjak főzni. Más magyarázat nincsen.

Sokszor néztem Anyósomat irigykedve, aki többszöri kanadai látogatása idején rögtön megérkezése után mindjárt nekiállt rétest sütni, mert a "kicsi fia" már a repülőtéren a Mama otthoni rétesét emlegette nyálcsurgatott szájjal.

A főzés nem a fortém

Written by Mary Sandor

Hát a Mama alig hogy kipakolta a hozott holmiját máris ment rétestésztát gyúrni, meggyúrta, és aztán úgy nyújtotta, húzogatta, hogy a konyhából is kihátrált. Én már nyitottam az előszoba ajtaját is, ki a kert felé, mert a rétestészta még mindig nyúlt, hosszabban mint a rossz szónokok beszéde.

"Igy kell ezt Marókám", mondogatta nyujtogatás közben. Marókának hívott,-Isten nyugosztalja,-nem tudom, hogy miért, de ráhagytam. Mert hát hívtak engem Máriának, Marikának, Marinak, és Mariskának, Macának és Marynek, de a Maróka kizárólag a Mama találmánya volt.

Különben kedves asszony volt, mert, - elfoglalván a széket az ebédlőasztalfőn, - mindig elnézően mosolygott, mikor feltálatam ételkülönlegességeimet.

Mindez régen történt, bohó fiatalságom idején. Azóta megtanultam főzni, meg

sütni is mert ugye az élet jó tanár, sok mindenre megtanít. Konyha művészetemnek széleskörű hire van, legényember öcsém egyszer azt mondta, hogy nálam enni vallásos esemény, mert úgy érzi, hogy a menyországban étkezik. Azt is mondta, hogy nekem étkezdét kellene nyitni, mert hogy az nagyon sikeres üzlet lenne számomra, de gondoltam, nem én, mert varázslat ide, varázslat oda, nem kívánok hivatásos szakácsné lenni, mert inkább irni szeretek. (Lehet, hogy egyszer azt is megtanulom jól, akárcsak a sütés-főzést).

Leírom, csak azért, hogy dicsekedjek egy kicsit, hogy, - mivel Kanadában élek, - hol e nagyvilág minden népsége, szokása, és főztje megtalálható; több nyelven tudok nem csak beszélni, de főzni is.

Tudok főzni magyarul, angolul, (fish and chips and roast beef, scones and tea, punktum, kész), főzök kínaiul, olaszul és itt-ott görögül is, csak hogy említsek egy pár nemzetközi ételkülönlegességet a sok közül, de mindezek ellenére, le kell írjam, hogy a szokás hatalma gyôz.

Mert mikor a szép tavaszok idején feltálatom a saláta főzeléket, s ha kifelejem, a férjem mindjárt szól:

"Hozzál már egy kis tejszinhabot drágám."